

Mentides exemplars

XAVI CASTILLON

Tom Hagan menteix, però no enganya. Ho va escriure Carles Vidal, que en realitat és Tom Hagan: primera mentida. Tom Hagan és un mentider i un malalt, una d'aquelles persones obsessives per la música que de petites fugien del col·legi per anar-se'n a casa corrent a veure videoclips i que, molt probablement, encara compren discos. Un cas perdut. ¿No es deia Tom Hagan, el fill irlandès i bon conseller de Vito Corleone a *El padrí*? No, en realitat es deia Tom Hagen, com la Nina, però tant se val. Quan un comença a mentir i a manipular la realitat, què té més Hagen que Hagan? A més, ens ha sortit cinèfil i graciós: el seu primer disc es deia *Carlitos Buey*, que és com el *Carlito's Way* de De Palma i Pacino, però a la manera bovina. El nostre Carlitos, però, assegura que el nom de Tom Hagan el va treure, en realitat, d'una camisa hawaiana. Tot són pistes falses, jocs de miralls, petites mentides per crear il·lusions pop. Ell s'ho passa bé i no fa mal a ningú.

En realitat, l'important és que Tom Hagan ha publicat en poc més d'un any dos dels discos més interessants del panorama musical gironí: l'esmentat *Carlitos Buey* i el més recent *Carlitos Ferrocarril*, lligats pels títols surrealistes, per les esplèndides portades que li ha fet l'il·lustrador Ilich Roimeser Xirgo i, sobretot, per un intel·ligent eclecticisme sonor propi d'algú que, com ja s'ha dit, ha escoltat molta música i, a més, ha sabut digerir-la per crear el seu propi univers sonor. Carles Vidal / Tom Hagan no ha sortit del no-res: ha gravat mitja dotzena de discos amb Without, Míau Míau i Bikini Summer, amb els quals ha fet un viatge des del punk-pop fins a propostes rítmicament més complexes i ballables. En solitari, Tom Hagan ha trencat totes les fronteres estilístiques i lingüístiques, sense perdre mai de vista la perspecti-

va punk del *fes-t'ho tu mateix* -discos autoeditats, autogestió i control de tot el procés creatiu- i del sa desvergonyiment creatiu que el porta a fer tot el que vol i a la seva peculiar manera (la *Carlito's Way...* o *Buey*) en cada moment. Fins i tot, si algú li compra un disc per Internet és ben capaç de portar-li en persona a casa seva i així, de pas, passeja i potser fa un amic. Això sí que és un servei musical personalitzat i no el d'Spotify, on, a propòsit, acabo de descobrir que es poden escoltar els dos discos del nostre Tom Hagan, al costat d'un altre de titulat *In the West* i signat per un altre Tom Hagan que, segons tots els indicis, no és el Tom Hagan de Salt, però qui sap...

Entre les setze cançons que contenen, a parts iguals, *Carlitos Buey* i *Carlitos Ferrocarril* -un títol que, pel que sembla, té el seu origen en un conte infantil mexicà-, hi ha una mica de tot. En aquest últim disc, s'hi poden trobar des de cançons de delicada orfebreria pop-folk (*La vaca*) a altres de més impetuoses, com ara *Monstruoso yo* i *Nazis in love*, passant per algunes incursions heterodoxes en el country (*La Pontenca*) i la música brasilera (*Fais me gosar*). I el millor de tot plegat és que aquest conjunt, muntat amb peces d'origens ben diversos, acaba

Després d'haver tocat durant molts anys amb diferents grups, Tom Hagan va descobrir un dia que podia despullar-se en públic de tots els artificis i prejudicis per presentar-se tot sol a l'escenari

TOM HAGAN

Carlitos Ferrocarril

CD

Record Union. Salt, 2011.

tenint una impecable coherència dins del petit gran univers de Tom Hagan, en el qual no hi falten ni ironia ni poesia, dos ingredients imprescindibles per sobreviure.

I un apunt sobre el directe: després d'haver tocat durant molts anys amb diferents grups, Tom Hagan va descobrir un dia que podia despullar-se en públic de tots els artificis i prejudicis per presentar-se tot sol a l'escenari amb la seva guitarra, de vegades compartint cartell amb altres franciradors de l'escena gironina, com ara Xebi Salvatella, de Sávats, bon amic seu que, a més, li va gravar els dos discos en els ja desapareguts estudis Flora i Fauna de Sant Julià de Ramis. Últimament, però, Tom Hagan sembla preferir la companyia dels seus Sweet Lies, una banda formada per músics de Without i Fiasco. Realment, Tom Hagan / Carles Vidal ha triat bé el nom del seu grup: si es tracta de dir mentides, almenys que siguin dolces, no? (www.myspace.com/tomhaganpuro).